

Sygn. akt II W 427/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Nysie Wydział II Karny, Sekcja ds. Wykroczeń

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Madejczyk

Protokolant – E. J.

Oskarżyciel - nieobecny, zawiadomiony wokandą.

po rozpoznaniu 1 i 22 czerwca, 6 lipca, 17 sierpnia, 28 września, 19 października i 5 listopada 2021 r. na rozprawie sprawy

P. Z. (Z.)

s. S. i W.

ur. (...) w G.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 23 grudnia 2020r. około godz. 19:50 w miejscowości K., będąc w miejscu ogólnodostępnym nie stosował się do nakazu zakrywania ust i nosa,

to jest o czyn z art. 116 § 1a kodeksu wykroczeń w związku z § 27 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2020r.

II. w tym samym miejscu i czasie, spożywał alkohol w miejscu publicznym,

to jest o czyn z art. 43¹ ust. 1 Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

III. w tym samym miejscu i czasie, umyślnie nie podał swoich danych osobowemu organowi upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania,

to jest o czyn z art. 65 § 1 kodeksu wykroczeń

1. uniewinnia obwinionego P. Z. od popełnienia czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku,

2. uznaje obwinionego P. Z. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, to jest wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 65 § 2 k.w. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.w. wymierza mu karę nagany,

3. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków.

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. Z. wieczorem 23 grudnia 2020 r. przebywał wraz z P. C. (1) przed sklepem w K., gdzie rozmawiali. Mężczyźni nie stosowali się do nakazu zakrywania ust i nosa. Mężczyźni nie spożywali alkoholu. Gdy podjechał do nich patrol Policji, obwiniony odmówił podania danych co do swojej tożsamości. Obwiniony został zatrzymany celem ustalenia tożsamości.

/dowód: zeznania P. C. – k.122/

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd w całości dał wiarę zeznaniom P. C., który nie był zaangażowany po żadnej ze stron w związku z czym obiektywnie i rzeczowo przedstawił przebieg zdarzenia.

Jednocześnie sąd nie oparł się ani na zeznaniach M. G. i B. L., ani na wyjaśnieniach P. Z., gdyż na relację każdej z tych osób wpływ miały emocje związane z przebiegiem zdarzenia w K., a następnie zatrzymaniem obwinionego.

Sąd oparł się na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd zważył co następuje:

P. Z. został obwiniony o czyn z art. 116 § 1a k.w., o czyn z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz o czyn z art. 65 § 1 k.w.

Zgodnie z przepisem art. 116 § 1a k.w. odpowiedzialności za to wykroczenie podlega ten kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Do nakazów takich zalicza się m.in. obowiązek zakrywania, przy pomocy maseczki, ust i nosa.

Sąd ustalił, że 23 grudnia 2020 r. obwiniony przebywając na otwartym powietrzu nie zastosował się do nakazu zakrywania, przy pomocy maseczki, ust i nosa.

Jednakże rozporządzeniem Rady Ministrów z 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2021 r. poz. 861) z dniem 15 maja 2021 r. zniesiono nakaz zakrywania, przy pomocy maseczki, ust i nosa – w przypadku miejsc na otwartym powietrzu.

Jednocześnie przepis art. 2 § 1 k.w. stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, przy czym należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Pojęcie „ustawy” na gruncie wskazanego przepisu należy odnosić do całego obowiązującego w danym czasie stanu prawnego, który dotyczy badanego czynu. Tak więc w przypadku przepisów o charakterze blankietowym ze zmianą „ustawy” mamy do czynienia także wówczas, gdy co prawda sam przepis przewidujący sankcję nie ulega zmianie, ale zmieniają się przepisy go dopełniające, ponieważ oznacza to zmianę sfery karalnej (por. wyrok SN z 4 lipca 2001r., sygn. akt V KKN 346/99).

Powyższa sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie w związku ze zniesieniem z dniem 15 maja 2021 r. obowiązku zakrywania, przy pomocy maseczki, ust i nosa – w przypadku miejsc na otwartym powietrzu.

W związku z tym zgodnie z normą zawartą w art. 2 § 1 k.w. sąd zastosował ustawę (stan prawny) obowiązującą w chwili orzekania, gdyż była względniejsza dla sprawcy, albowiem przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 46a i 46b ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie zawierają już obowiązku, który zachowanie sprawcy miało naruszać. Oznacza to, że zachowanie sprawcy oceniane przez pryzmat aktualnie obowiązujących przepisów, nie wykracza już przeciwko nakazowi określonemu w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Dlatego sąd uniewinnił obwinionego od tego zarzutu.

Wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi popełnia m.in. ten kto spożywa napoje alkoholowe w miejscu publicznym.

Jak wynikało z ustalonego przez sąd stanu faktycznego, nie wykazano by obwiniony spożywał alkohol w miejscu publicznym. Dlatego został uniewinniony od tego zarzutu.

Czyn z art. 65 § 1 k.w. popełnia ten kto umyślnie wprowadza w błąd organ państwowy lub instytucję upoważnioną z mocy ustawy do legitymowania: co do tożsamości własnej lub innej osoby, jak również co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania. Jednakże osoba która wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów m.in. co do tożsamości własnej, popełnia wykroczenie z art. 65 § 2 k.w. Sprawca podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny. Przy czym zgodnie z art. 39 § 1 i 2 k.w. w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Nadzwyczajne złagodzenie polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju.

W ocenie sądu niewątpliwe było, że obwiniony odmówił podania policjantom swoich danych osobowych, a tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 65 § 2 k.w.

Jednocześnie wina sprawcy nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające ją.

Przechodząc do dalszych rozważań, sąd za popełnione wykroczenie z art. 65 § 2 k.w. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.w. wymierzył obwinionemu karę nagany.

Przy wyborze kary sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego obwinionemu wykroczenia, a także dotyczące osoby sprawcy. Przede wszystkim sąd wziął pod uwagę to, że obwiniony ma ustabilizowaną sytuację zawodową, gdyż pracuje na stałe za granicą, nie miał konfliktów z prawem, w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała, zaś sytuacja miała charakter incydentalny, a nadto czas jaki upłynął od popełnienia wykroczenia. Tym samym charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste obwinionego przemawiały za nadzwyczajnym złagodzeniem kary i wskazywały, że wymierzenie kary nagany będzie wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego, a tym samym spełni cele kary, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i oddziaływania społecznego.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadniała treść art. 119 § 1 k.p.w.